Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. I. No 120228/932

No. 22 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Tezaurul ocnaşilor

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

NUMAI

4

NUMERE

MAI SUNT PÂNĂ LA
INCHIDEREA JOCULUI
CU PREMII

de 10.000 Lei

CONDIȚIILE AU APĂRUT
IN NUMERILE TRECUTE

STRÂNGEȚI CUPOANELE
DIN ULTIMA PAGINĂ

TEZAURUL OCNAȘILOR

CAPITOLUL I

Sângele lui Jan Bart (1)

Jan Bart înțelesese ce se petrecuse.

Trosnitura pe care o auzise era aceea produsă de ușa laboratorului desfundată de cercetași și de Zomba cu ajutorul unui trunchi de arbore, care servea de bancă în fața casei.

Ei îl luaseră, în grabă, după ce puseseră pe fugă turma de monștri și doborâseră cu focuri de carabină și de revolvere vreo treizeci de oameni-câini și oameni-maimuțe.

Abia fu desfundată ușa și cei trei inși rămaseră împietriți de oroare în fața spectacolului ce li se prezenta înaintea ochilor.

Văzură pe Jan Bart, legat și întins pe masă, având o rană sângerândă în partea stângă a pieptului, iar lângă dânsul pe un om cu barba încâlcită și cu râsul de nebun, care, zărindu-i, ridică mâinile.

Trecură astfel vreo treizeci de secunde în timpul cărora toate personagiile acestei scene rămaseră absolut nemișcate.

Era o tăcere absolută întreruptă doar de pârâitura fitilului aprins.

Primul, care cu toată turburarea, își dete seama de acel zgomot fu Marius.

El întoarse capul, văzu fitilul și strigă

— Mii de pipe! suntem pierduți!

Intr'adevăr, fitilul care eșea din podea și era fixat de masă cu ajutorul unui cârlig, care se vedea foarte bine, ardea acum la nivelul podelei.

---

(1) Citiți principalul episod din această aventură în volumul precedent.

Câteva secunde încă și flacăra ar fi dispărut prin gaura din scândură, fiind imposibil de-a o mai stinge.

Era inevitabil și Marius înțelese imediat că flacăra a ceea trebuia s'aprindă o cantitate mare de explozibile ascunse sub laborator.

Dar oroarea care-i îngheța sângele în vine era atât de mare încât cu toată buna voință nu izbutea să facă un pas.

Și tremurând în lupta dintre voință și imposibilitatea fizică rămânea nemișcat cu ochii căscați.

Dar, deodată, în fața lui, în fața lui Raimond și a lui Zomba, care la strigătul lui se întorseseră și văzuseră fitilul, pârâitura încetă.

Acel incident neașteptat, care putea avea consecințe enorme, le redete sângele rece.

Și, deodată, dându-și seama din ce parte se putea ivi un nou pericol, se asvârliră asupra doctorului Wilson.

Intr'o clipă acesta fu legat și doborât la pământ; și abia după aceea, cei doi cercetași se întoarseră la fitil, împinși de curiozitatea de a ști ce făcuse de se stinsese flacăra așa de brusc.

Ingenunchiară câteși trei în jurul găurii pe unde trecea fitilul și înțeleseră.

Exact în locul acela era o mică baltă de sânge. Fitilul era îmbibat și sângele începea să se închege în jurul lui.

Acest sânge se vedea bine că se scursese din rana lui Jan Bart. Astfel că sângele cercetașului sacrificat, înmuind fitilul și stingând flacăra, îi salvase pe toți.

Constatarea acestui fapt prodigios și natural ca sângele lui Jan Bart să fi înlăturat inevitabila catastrofă mișcă pe cei doi tineri și pe Zomba mai mult chiar de cât aspectul laboratorului.

Câteva minute rămaseră îngenuchiați, privind acel sânge prețios care se închega sub ochii lor.

Dar, brusc, gândul pericolului în care se aflase Jan Bart li se înfipse în minte, și se sculară tremurând de teamă să nu fi murit.

Cu o dureroasă îngrijorare pe care nici un cuvânt n'ar putea-o descrie se aplecară asupra lui. Figura sa nu exprima nimic. Buzele și ochii închiși, paloare cadaverică, insensibilitate la pipăit, — căci Raimond, îl atinsese, tremurând, pe obraz, — totul îl făcea să pară mort.

Dar, deodată, Marius scoase un strigăt, un strigăt de imensă bucurie.

Și zise brusc, sufocându-se de emoție :

— Priviți rana, inima bate !

Și Raimond și Zomba, tremurând și ei, examinară pieptul lui Jan Bart și văzură că marginile rănii aveau un fel

de palpitație ritmică ce corespundea, desigur, cu bătăile inimei.

Inima lui Jan Bart bătea, deci Jan Bart trăia.

Și cei doi cercetași repetau încet :

— E viu ! E viu !

Cât pentru Zomba, recăzând în genuchi și cu bărbia rezimată de marginea mesei, repeta mereu încetișor :

— Bun băiatu, bun !

Dar, acea stare aproape hipnotică încetă :

Raimond și Marius îndată ce-și reveniră nu mai avură de cât un gând: să trezească pe Jan Bart.

Începură prin a-i desface sforile care-l legau de masa de tortură. Apoi constatând că fusese adormit cu vreun narcotic se gândiră că nu-l puteau trezi și hotărâră să lase să lucreze natura.

Puteau totuși să-i panseze rana.

Din fericire nu era adâncă, căci scalpelul doctorului Wilson tăiase numai pielea și pătrunsese puțin în carne.

In micul dulăpior deschis, Raimond și Marius găsiră toate cele trebuincioase pentru a-l pansa.

Cu cea mai mare delicatețe și mulțumită lungii experiențe câștigată în cursul vieței lor aventuroase, Raimond și Marius îi bandajară rana cât se poate de bine; apoi îl transportară în camera alăturată unde-l întinseră pe un divan.

Raimond îi dete să respire un flacon cu săruri engleze, ca să grăbească deșteptarea, iar Marius și Zomba se întoarseră în laborator.

Și abia atunci văzură pe masa cealaltă corpul leopardului anesteziat și într'un colț, pe podea, corpul gol al unui bătrân în care ghiciră pe părintele Giuseppe.

Constatară imediat că sărmanul călugăr era mort. Avea în coastă aceeași rană ca și Jan Bart, dar mult mai largă și mai adâncă. Și inima nu-i mai bătea.

Marius apropiă de buzele nenorocitului o oglinjoară atârnată în perete, dar cristalul nu se aburi; lipi urechia de rană, dar nici o vibrație a inimii nu-i răspunse.

Extremitățile corpului erau reci. Era mort.

Marius și Zomba îl lăsară acolo și priviră o clipă leopardul anesteziat, înțelegând, cu oroare, că acel leopard trebuia să servească la aceeași experiență pentru care Jan Bart fusese adormit și rănit.

Atunci numai se gândiră iarăși la doctor, la nebunul pe care izbutiseră să-l lege.

Doctorul Wilson nu era nici măcar leșinat.

Marius și Zomba îl ridicară și îl întinseră pe masa de tortură pe care fusese Jan Bart.

Îl examinară și Marius zise:

— Ce straniu individ! 'Mi pare absolut nebun.

Apoi, zise ceva mai tare.

— Domnule, spune-mi cine ești ?

Un râs ascuțit eși de pe buzele doctorului Wilson, care începu să strige :

— *Tityre, tu patule recubans sub tegmine fagi.*

— Ce îndrugă ăsta? zise Marius. Pe cinstea mea! S'ar părea că vorbește latinește !

Și susținând pe doctorul Wilson, strigă și mai tare :

— Ei, omule ! răspunde-mi în franțuzește. Știi franțuzește ?

Nebunul întoarse spre dânsul ochii săi rătăciți și cu un râs dobitocesc reîncepu să declame :

— *Tityre, tu patule recubans.*

Marius îi dete cu mâna peste gură :

— O! ajunge! nu mai e nevoe să repeți. Nu înțeleg... Poate că Jan Bart, care știe de toate te va putea înțelege. Pân'atunci stai aici și când Jan Bart s'o deștepta, o să aflăm multe lucruri.

Dar, cu toate că nu mă înțelegi, bătrâne, am să-ți spun verde ceeace trebue să-ți spun :

Dacă tu ești acela care a făcut rana lui Jan Bart, ei bine, dragul meu, fii sigur că n'o să-ți meargă tocmai bine...

Vino, Zomba...

Și întorcând spatele mesei de tortură cu un aer disprețuitor, Marius intră în camera de alături.

Zomba îl urmă, închise ușa după el, și amândoi se apropiară de divanul pe care era întins Jan Bart.

In momentul acela Raimond se uită la ceas și zise :

— Cinci și jumătate.

Cinci și jumătate și Jan Bart sosise la cinci. Toate acele evenimente extraordinare se petrecuseră în treizeci de minute !

Pe la opt Jan Bart începu să se trezească.

Raimond și Marius în tot timpul acela îi daseră să respire săruri și Marius îi făcuse mereu fricțiuni pe obraz și pe tâmple cu alcool pur, găsit în dulăpiorul doctorului.

Jan Bart, care nu-și pierduse nici o clipă simțirea, auzind tot ce se petrecea în jurul său, când se deșteptă, nu fu nevoit să facă nici o sforțare de memorie.

Și îndată ce se putu ridica în sus pe divan, deoarece rana din coastă nu'l împiedică de a se mișca, — revăzu într'o clipită toată scena oribilă la care asistase neputând interveni.

Dar emoția de a se vedea viu și sănătos fu atât de mare încât lacrimile îi țâșniră din ochi și întinzând mâinile cu-

prinse într'o singură îmbrățișare capetele lui Marius și Raimond, care ședeau de-o parte și de alta a divanului.

Vreo câteva clipe cercetașii rămaseră astfel îmbrățișați, prada unei emoțiuni profunde.

Apoi se liniștiră și se sfătuiră repede asupra celor ce aveau de făcut.

— Primul lucru pe care trebue să-l facem, zise Marius, e să ne asigurăm că monștrii nu vor încerca un nou atac, mai ales atunci când cei doi indigeni cari îi conduc, vor face, după cum presupun, apelul tutulor monștrilor răspândiți prin insulă.

Cred că Zomba și cu mine ar trebui să facem o inspecție pe afară și să ne asigurăm în contra oricărei incursiuni a monștrilor pe cari i-am pus pe fugă.

— Ai dreptate, răspunse Raimond du-te! Eu voi rămâne cu Jan Bart și cum nu e prea slăbit și îi voi da să bea o cafea dulce cu rom mult, va fi în stare să m'ajute la o mulțime de treburi mărunte pe care trebue să le facem aci în casă.

— Dar *Aeroc-ul?* întrebă Jan Bart.

— Mii de pipe! exclamă Marius, e adevărat, îl uitasem!

Și nu e de glumit... avem nevoie de el. Numai de nu s'ar fi dus monștrii prin partea aceea.

— L'ați lăsat pe pajiște? întrebă iarăș Jan Bart.

— De nevoie! bine înțeles. Când am văzut că monștrii te-au luat cu dânșii am sărit jos din nacelă și am început s'alergăm pe urmele lor.

Dacă n'am ajuns mai devreme aci, vina e că n'am știut pe ce drum apucaseră monștrii, cari te răpiseră, și ne-am rătăcit pe mai multe poteci.

Din cauza asta am pierdut mult timp. Din fericire urmele descoperite pe plajă ne-au condus direct aci.

— Ei bine, conchise Raimond, cel mai bun lucru e ca tu și cu Zomba să vă duceți s'aduceți aeroplanul. Puteți să vă urcați într'însul și să veniți pân'aci, aterizând în curte care e destul de spațioasă.

In orice caz, ne vom putea repauza și aștepta ca Jan Bart să se restabilească pe deplin; și nu vom pleca din insulă decât peste două zile.

— Da! e cel mai bun lucru de făcut! aprobă Jan Bart.

Apoi, încruntând sprâncenele și cu o expresie de suferință la amintirea a tot ce suferise, întrebă:

— Și doctorul Wilson?

— A! îl chiamă Wilson? — zise Marius.

— Da.

— Ei bine, răspunse Raimond e colo pe masa, pe care erai tu. Dar nu știu în ce stare o fi.

— Vă voi spune eu în ce stare e ! exclamă Marius.

Il cred nebun deabinelea. I-am pus câteva întrebări și mi-a răspuns cu niște cuvinte pe care le cred latinești și pe care, bineînțeles nu le-am priceput.

— Poate că voi înțelege eu, zise Jan Bart, am făcut studii clasice și înțelegi puțin latinește.

— Bine, ocupați-vă voi, zise Marius și hotărîți ce vreți în privința soartei acestui sinistru individ. Eu și cu Zomba ne ducem să aducem aeroplanul.

Și zicând acestea, Marius, își examină armele, puse cartușe și urmat de Zomba, care făcu și el acelaș lucru, plecă după ce salută pe Jan Bart și pe Raimond. Se auziră pașii lor răsunând prin curte, apoi poarta închizându-se cu zgomot și apoi se făcu iarăși o tăcere adâncă.

— Te poți scula? întrebă Raimond pe Jan Bart.

— Cred că da.

Și Jan Bart se sculă încet de pe divan. Făcu două sau trei mișcări, simți o mică jenă în partea stângă, dar constată că deoarece bandajul era foarte bine făcut, se putea mișca în voie, cu condiția să nu facă exerciții violente.

— Merge bine ! pot umbla și mișca brațele. Probabil că n'aș putea face box, dar în definitiv nu stau rău, și rana de la picior n'are nici o importanță.

— Din fericire, rana ta dela coastă nu e adâncă, zise Raimond.

Dar, ia spune-mi ce s'a întâmplat din momentul în care acel individ te-a legat și te-a adormit pe masa aceea de tortură? In timpul ăsta îți voi face o cafea.

Și pe când Raimond prepara cafeaua pe care o găsise într'un dulap, Jan Bart, după ce făcu câțiva pași prin cameră, își începu povestirea adesea întreruptă de exclamațiile de indignare ale lui Raimond.

Lângă cămin era un braț de lemne și cafeaua fu repede gata. Raimond o făcu foarte dulce și puse coniacul pe care îl avea în sticluța ce purta totdeauna la dânsul. Apoi, îi dădu și câțiva pesmeciori pe care îi găsise tot în dulap.

Băutura caldă redete lui Jan Bart toate forțele. Pierduse, relativ, puțin sânge.

Nu se simțea mai slab decât s'ar fi simțit după o puternică hemoragie nasală.

Un lucru care'l uimea pe Raimond era că Jan Bart, deși adormit auzise tot.

Dar nu mai aveau de ce să se gândească la lucrurile acele oribile, de vreme ce scăpaseră teferi.

Raimond bău și el o ceașcă de cafea și după aceea se gândiră la d-rul Wilson care era întins pe masa din laborator. Deschiseră ușa și intrară.

Doctorul cu ochii închiși părea că doarme. Dar la zgo-

motul pașilor celor doi tineri deschise ochii fără nici o expresie și începu să strige. cu o voce teribilă.

— *tityre, tu patule recubans...*

— A ! zise Jan Bart... știu ce e !

Recită primele versuri din prima eglogă a lui Virgiliu. O învățam la școală...

E de altminteri unul din primele exerciții de memorizare în latinește.

Dar, oare, să fi înebunit deabinelea ? Se plecă asupra doctorului Wilson și zise :

— Ei... doctore, nu mă cunoști ?

Bătrânul avu un rânjet, care-i strâmbă toată fața.

Apoi, după ce pufăi zgomotos, surâse și reluă cu o voce pițigăiată de copil care recită monoton lecția :

— *Tytyre, tu patule recubans....*

— Nu mai încape îndoială, reluă Jan Bart, nebunia lui e completă.

— Da, aprobă Raimond, privind pe doctor cu o vizibilă repulsiune.

Nu putem ști însă, dacă această nebunie, nu e decât o criză trecătoare și dacă, revenind la mentalitatea sa obișnuință, acest criminal-savant nu se va apuca iarăși de groaznicele sale experiențe, a căror victimă puțin a rămas să nu fii.

— Ce e de făcut ? întrebă Jan Bart. Nu'l putem ucide.

— O ! ar însemna să facem dreptate.

— Dreptate, nu, zise Jan Bart, căci făcând ceeace făcea, doctorul credea că lucra pentru știință.

E un monstru mai îngrozitor de cât toți monștrii pe cari i-a creeat.

Dar, trebuie să ținem seama că nu era absolut răspunzător de actele sale și acum când îl vedem într'o stare absolută de îndobitocire, nu'l putem ucide.

— De sigur ; sunt de părerea ta, răspunse Raimond ridicând din umeri ; dar asta nu'l împiedică să fie un individ periculos și, dacă'l lăsăm liber prin insulă, să facă iarăși cine știe...

— Ce lucru ? Ce mai poate face ?

Riscă cel mult să fie ucis de monștrii pe cari i-a creeat, sau să fie prins de indigeni și mâncat la unul din ospețele lor. Dar dacă s'ar întâmpla așa ceva, noi n'am mai fi răspunzători și providența însăși va decide de soarta acestui om.

Părerea mea e deci, să liberăm pe omul ăsta când vom pleca din insulă, și să'l lăsăm în voia lui Dumnezeu !

Aceste cuvinte fuseseră rostite cu acea gravitate care caracteriza pe Jan Bart când era convins de cele ce spunea.

Și gravitatea aceasta avusese totdeauna asupra cama-

razilor săi, chiar și asupra răsvrătitului Marius, o influență preponderentă.

Ca în totdeauna, Raimond se înclina în fața părerii înțelepțești a lui Jan Bart, părere conformă credinței în Dumnezeu, care nu părăsise niciodată pe cei trei cercetași, și zise :

— Ai dreptate, Jan Bart, împărtășesc ideea ta și sunt sigur că și Marius va fi de aceeași părere.

Vom deslega pe doctor și'l vom lăsa liber în curte, unde, în orice caz, nu va mai putea face nici un rău.

Ii vom asvârli ceva de mâncare și când vom pleca din insulă îi vom deschide poarta. Va eși desigur și atunci, după cum spui tu, va fi în mâinile lui Dumnezeu.

Urmă o tăcere scurtă. Abia atunci cei doi tineri văzură corpul nenorocitului călugăr, care rămăsese într'un colț al laboratorului.

— E mort ! exclamă Raimond. Mi-a spus Marius.

— Da, răspunse Jan Bart cu tristețe.

Acum trebuie să'l îngropăm.

— Așa e. Ai dreptate.

— Dar leopardul ? întrebă Jan Bart, a cărui atenție fu atrasă chiar în clipa aceea de un slab miorlăit.

— Cât pentru leopard, răspunse Raimond, e mai ușor : trebuie să-i curmăm imediat suferința.

Și, scoțând revolverul, trase un glonț în capul animalului, care muri imediat.

Timp de o oră cei doi cercetași săpară în curte o groapă în care puseră corpul nefericitului călugăr Giuseppe. După ce acoperiră groapa, construiră o cruce rudimentară din două scânduri prinse cu cuie și o înfipseră deasupra.

Jan Bart murmură o rugăciune, la care Raimond răspunse, consacrând-o în gând, memoriei părintelui Andrei, care, fiind sfâșiat de monștri, nu avusese parte de un mormânt.

Leopardul fu lăsat pe masă, deorece Raimond și Jan Bart hotărîseră să dea foc oribilei case, înainte de a părăsi insula, pentruca teatrul acelor înspăimântătoare evenimente să fie cu totul distrus. Astfel corpul leopardului avea să ardă înăuntru.

După ce terminară aceste preparative se gândiră la Marius și la Zomba.

— Numai de nu li s'ar fi întâmplat ceva grav ! zise Raimond, îngrijat.

— Nu cred, răspunse Jan Bart, căci nici unul din monștri nu e înarmat și lecția pe care au căpătat-o de la noi le-a inspirat desigur destulă frică.

Sunt sigur că dacă Marius și Zomba au întâlnit pe

monștri sau pe vreunul din canachi, aceștia au luat-o imediat la fugă.

Chiar în clipa în care spunea aceste cuvinte, răsună în văzduh șueratul unei sirene și, cu un strigăt de bucurie, Raimond și Jan Bart, ridicând capul, văzură Aeroc-ul la vreo trei sute metri înălțime.

Aeroplanul scoborî în spirală și trecând pe deasupra ulucilor pe care le atinse aproape cu marginea roților, aterizâ la extremitatea cealaltă, în interiorul curții.

Marius și Zomba săriră jos din nacelă și scoaseră strigăte de bucurie, văzând pe Jan Bart sănătos și pe picioare.

— Bravo ! strigă Marius. Cred că de data asta vom scăpa cu bine.

— Fără altă pierdere, observă Jan Bart, zâmbind, de cât puținul sânge scurs din rana mea.

— Ce ați făcut în lipsa noastră ? întrebă Marius.

Raimond povesti în fugă ceeace făcuseră.

— Dar tu, Marius ?

— Noi n'am avut nici un incident.

Am văzut monștri și canachi, dar îndată ce ne zăreau fugeau de le sfârâiau picioarele.

N'am tras nici un foc măcar. Am găsit aeroplanul în perfectă stare, căci nimeni nu'l atinsese.

A zburat admirabil.. și asta e tot.

Cei trei cercetași și Zomba erau atât de fericiți încât se priviră și începură să râdă fără voe.

Dar Marius puse capăt acestei veselii, zicând :

— Râsul e foarte bun, dar nu hrănește și mie unul mi-e o foame grozavă !

Toate emoțiile astea, toate drumurile pe care le-am făcut și luptele pe care le-am dat mi-au dat o poftă de mâncare formidabilă.

Sper că acest sinistru individ, căruia și datorăm toate aceste peripeții obișnuia să mănânce de două ori pe zi ca toată lumea și că vom găsi și în baraca lui provizii cu care să preparăm un prânz acceptabil.

— De altminteri, zise Raimond, avem provizii destule în nacela *Aeroc*-ului.

— E adevărat, confirmă Marius, dar dacă putem mânca pe socoteala proprietarului și economiza proviziile noastre, ar fi cu atât mai bine.

Marius nu se miră de loc că doctorul Wilson, în nebunia sa, se mărginea să recite versuri latinești învățate ca copil, la școală. Și aprobă în totul hotărîrea lui Raimond și a lui Jan Bart de a lăsa pe doctor în libertate, când vor părăsi insula.

Pân'atunci doctorul avea să rămâie pe masa de operații și hotărîră să nu'l libereze de cât a doua zi.

In bucatărie, cercetașii găsiră destule provizii spre a prepara un prânz excelent.

Găsiră niște vânat: două patrupede care semănau cu iepuri și un fel de rață sălbatecă, ucisă abia de douăzeci și patru de ore, căci era în perfectă stare de conservare.

Fără îndoială acesta era prodsuul ultimii vânători a vreunuia din acei monștri pe cari doctorul îi dresase ca să-i servească de servitori.

Marius prepară o mâncare excelentă, și având norocul să găsească într'un sac niște făină albă, Jan Bart prepară la rândul lui niște turtițe genoveze delicioase.

Toată după amiaza acelei zile atât de bogată în peripeții fu întrebuințată de cei trei cercetași la curățarea motorului aeroplanului.

Noaptea, după ce închiseră poarta, se întinseră pe pământ alături de aeroplan, înfășurați în păturile lor și dormiră foarte liniștiți. Numai Zomba veghia.

Nu se mai auziră nici strigătele doctorului Wilson care, adormise desigur pe masa de care era legat.

A doua zi cercetașii hotărîră să plece îndată din acea insulă fatală, cu atât mai mult cu cât știau că în Noua Caledonie vor găsi subiecte nenumărate de studiu și de distracție.

Aeroplanul era în perfectă stare; umplură lada de provizii cu tot ce găsiră în cămara doctorului.

Raimond puse stăpânire pe un voluminos album în care doctorul Wilson își scrisese jurnalul vieții.

Acest jurnal, ale cărui prime rânduri le descifrase Jan Bart, le păruse atât de interesant în cât nu voiră să'l lase pradă flacărilor care aveau să consume casa fatală.

— Il vom dărui vreunui funcționar pe care'l vom întâlni pe drum și desigur publicarea, în Europa, a unui astfel de document ar fi de mare folos.

— Sau cel puțin de mare interes pentru medicii, cari se ocupă de cazurile de nebunie criminală printre colegii lor, conchise Marius, râzând.

Câteva minute după aceea, doctorul Wilson fu lăsat, cu mâinile și picioarele deslegate, dincolo de ulucile care împrejmuiau casa.

El se învârti câteva minute în jur, rotind privirile rătăcite, apoi râse cu acel râs sacadat și strident care îi era caracteristic și, luând-o la fugă, dispăru printre arborii din pădurea învecinată.

— Un lucru e sigur în ce-îi privește pe monștri ăștia, zise Raimond și anume că, încetul cu încetul își vor pierde figura omenească pe care le-a dat-o doctorul Wilson, revenind la aceea ce au fost; cu alte cuvinte oamenii-maimuțe, vor redeveni maimute și oamenii-câini, vor fi iarăsi câini: și

astfel, orice urmă a acelei opere diabolice va dispare din insulă.

Rostind aceste cuvinte, Raimond se așezase la locul său, la volanul aeroplanului ; Marius se așeză în scaunul de alături spre a supraveghia motorul ; iar Jan Bart și Zomba pe scăunașele dinapoi. Și mulțumiți, simțindu-se ușurați și fericiți că părăseau un loc atât de oribil, toți priviră o ultimă oară groaznicul locaș, pe când flacările focului aprins de dânșii începeau să'l cuprindă.

Cercetașii știau că în pimnița casei se găseau mai multe lăzi cu explozibile : când focul va ajunge acolo totul va sări în aer și din casa blestemată nu va mai rămâne decât cenușa.

Apoi natura își va continua opera sa : vânturile vor asvârli semințele lor și încetul cu încetul vor crește ierburi, plante, arbori și după doi sau trei ani acea regiune a insulei care absorbise atâta sânge de oameni și de animale va deveni iarăși un colț de pădure sălbatecă.

Bineînțeles cercetașii nu așteptară ca explozia să se producă : ar fi căzut ei primele victime.

Dar Raimond ținu aeroplanul la o înălțime suficientă spre a asista la spectacol, evitând totuși orice pericol.

După câteva minute izbucni o explozie formidabilă și cei trei cercetași și Zomba, văzură formându-se pe neașteptate un vulcan.

— S'a sfârșit ! zise Raimond.

Dumnezeu îi va dispune acum de doctorul Wilson !

— Amin ! exclamă milanezul.

— In veci veclor ! conchise cu gravitate Jan Bart.

Cât pentru Zomba, se mulțumi să plece murmurând, după obiceiul lui :

— Bun ! Bun !

Imediat după aceea Raimond se orientă, după indicațiile ce i le dete Jan Bart, care consulta o hartă a Oceaniei ; și *Aeroc*-ul se îndreptă spre sud, sud-vest în direcția Nouei Caledonii.

CAPITOLUL II

Sosirea în Noua Caledonie

Noua Caledonie e o insulă din Oceania.

Ea aparține Franței, împreună cu alte insule mai mici din imediata ei apropiere.

Numele îi fu dat de Cook, — descoperitorul ei, — probabil pentru că îi găsea o asemănare cu Scoția care în antichitate se numea Caledonia. Această asemănare privește aspectul munților insulei.

Ea e situată între 20° 5 latitudine sud și 22° 24 longitudine est.

Are forma unei elipse lungi de 400 kilometri pe o lărgime de 50. Coastele sale sunt dințate și formează un mare număr de golfuri, de peninsule, de mici insule și de roce. E un pământ muntos, unde se găseau altădată păduri sălbatice înlocuite azi de terenuri cultivate.

Noua Caledonie nu interesa pe cei trei cercetași din punct de vedere al faunei, de oarece sunt puține animale sălbatice și rareori primejdioase. Cât despre indigenii din insulă sunt deasemenea puțini și aproape toți civilizați.

Capitala insulei e Numea, oraș destul de frumos cu străzi de o excepțională regularitate ; posedă vile elegante umbrite de cocotieri.

Se observă și multe căsuțe de lemn cuprinse între edificii civile și militare și înconjurate de grădinițe. Aspectul său e grațios și munții țari o înconjoară sunt brăzdați de drumuri pitorești care duc în partea de nord a insulei.

Cei trei cercetași erau așteptați de câtva timp la Numea de guvernatorul Nouei Caledonii.

Intr'adevăr colonelul Premorin, cu care se împrieteniseră în timpul ședерii lor în Indo-China, telegrafiase de la Hanoï guvernatorului Nouei Caledonii anunțându-l de sosirea celor trei cercetași și recomandându-i călduros.

Intenția lor, ducându-se în Noua Caledonie era de a vizita în special insula Pinilor, care e cea mai importantă și unde se găsesc deportații politici și ocnașii condamnați în Franța.

De fapt, deportați politici nu mai erau, căci din 1871 nu se mai făcuseră deportări politice propriu zise.

Dar există încă un penitenciar destul de mare și o organizație de detențiune specială pentru menținerea în Insula Pinilor a foștilor ocnași și a nouilor delicvenți care, pentru vreun motiv oarecare n'au fost trimiși în Noua Guiana.

Căci în ultimul timp Guiana a înlocuit Noua Caledonie ca sediu principal al deportaților.

Intr'adevăr cei trei cercetași nu s'așteptau să găsească aventuri interesante și periculoase în Noua Caledonie. Se duceau acolo din curiozitate și spre a se instrui.

Guvernatorul Nouei Caledonii era domnul Brunet, guvernator colonial clasa a treia.

Nu vom insista asupra peripețiilor sosirii, foarte puțin interesante. Distanța de la insula Tanna nu era de cât de cinci sute de kilometri și o parcurseră în cinci ore, deoarece Raimond, spre a putea contempla aspectul pitoresc al micilor insule răspândite în Ocean, zburase cu viteză foarte redusă.

Guvernatorul, care, fără știrea lor, îi aștepta, pusese santinele în diverse puncte ale munților din jur. In momentul în care aveau să zărească aeroplanul trebuiau s'aprindă focuri, care în timpul nopții aveau să semnaleze locul prin flăcările lor înalte, iar ziua prin coloanele lor de fum.

Și locul aterizării era indicat de imense drapele albe, care fluturau în vânt.

Cercetașii le văzură, înțeleseră semnificația lor și aterizară pe un câmp de manevre, din vecinătatea cazărmii garnizoanei din Numea.

Făcând să fluere sirena, evoluară mai întâi deasupra orașului a cărei populație se adunase toată pe străzi și prin piețe.

Când, după un frumos zbor în spirală, atinseră pământul, guveratoorul le eși înainte, însoțit de principalii funcționari din Numea și de ofițerii garnizoanei și li se puse la dispoziție, salutându-i în numele Franței, care le oferea ospitalitatea și al Italiei ai cărei fii erau.

In marea sală de mâncare din palatul guvernatorului li se oferi aviatorilor un banchet la care luară parte toate notabilitățile civile și militare.

După amiazi vizitară orașul și împrejurimile.

Apoi, după o noapte de odihnă, avură o conferință cu d. Brunet ; și se hotărîră ca, a doua zi, să viziteze însoțiți de un gardian șef al penitenciarului, insula Pinilor, la est de Numea, la o distanță de cincizeci de kilometri pe mare.

Aeroplanul fu lăsat la cazarmă, unde se construise în grabă un hangar provizor și un pichet de soldați fu pus de gardă.

Astfel a doua zi, după ce petrecură înc'o zi vizitând orașul .i împrejurimile, cei trei cercetași se îmbarcară pe o șalupă cu vapori spre a se duce în insula Pinilor.

Erau întovărășiți de Zomba, bine înțeles și de seful gardian, care se numea Pinton.

CAPITOLUL III

Schelet, Sânge negru și Dinți de lup

In insula Pinilor, vasele ancorează în satul Numea, de oarece acolo se găsește o mică plajă cu un debarcader adăpostit.

Când cei cinci oameni săriră din barcă, văzură eșindu-le înainte, în fugă, doi gardieni de la penitenciar cari păreau foarte emoționați.

— Ce e ? întrebă Pinton.

— Intr'adevăr, pare că s'a întâmplat ceva, zise Raimond.

Aproape imediat gardienii, abia răsuflând, ajunseră la debarcader și începură să spuie împreună :

— Schelet, Sânge Negru și Dinți de lup au evadat !

— Evadat ! strigă înmărmurit Pinton.

— Da, și înainte de a fugi au comis un delict.

— In ce mod ?

Amândoi începură să vorbească repede în fraze scurte și trunchiate, întrerupându-se unul pe altul așa că nu se mai înțelegea nimic.

Pinton le porunci să tacă, apoi, întorcându-se spre unul din ei :

— Povestește d-ta, Panis.

— O, nu e mult de povestit ! Schelet, Sânge Negru și Dinți de lup au lipsit aseară dela apel. Au fost căutați toată noaptea fără nici un rezultat.

Dar, azi dimineață, făcând rondul, am găsit pe mal, colo îndărătul unei stânci, cadavrul șofeurului d-lui Grandjean.

— Domnului Grandjean ? exclamă Pinton, pălind.

— Da. Am făcut repede o anchetă și am ajuns la concluzie abia acum.

— Ei bine ?

— Ei bine, știți pe Patard, Schilodul ?

— Da, da.

— Patard se găsea ieri îndărătul acelei stânci, chiar în locul unde fu găsit azi dimineața cadavrul și asistă la sosirea, în grup, a celor trei ocnași cari aruncându-se asupra șofeurului îl uciseră. Apoi se îmbarcară în barca automobil, lăsată pe țărm de acesta.

— Dar, dece o lăsase pe țărm?

— Avea o întâlnire cu o fată...

— A! bun! continuă.

— Și am dedus că această fată, care e o servitoare indigenă e complicea ocnașilor.

— E arestată?

— Bineînțeles.

— Atunci?

— Atunci e vădit că cei trei ocnași s'au îmbarcat și au plecat.

După un moment de tăcere, Pinton, întorcându-se la cercetași explică :

— Domnul Grandjean e unul din colonii cei mai bogați din Numea.

Schelet, Sânge Negru și Dinți de Lup sunt niște ocnași de cea mai rea speță.

Nu-i pierdeam din ochi și nu înțeleg cum au putut stabili o complicitate cu servitoarea.

— Ce veți face? întrebă Raimond.

— Nu știu.

Trebue în primul rând să vestim pe guvernator și să luăm toate măsurile pentru a-i urmări.

— Ce de istorii! zise Marius, împacientat. De oarece avem o șalupă cu aburi și suntem înarmați, n'avem de cât să pornim pe urmele lor.

Trebuie să știți, sau cel puțin să presupuneți ce direcție au luat ; căci, în definitiv, oceanul e de toate părțile și ocnașii când evadează trebuie să aibă o țintă ușoară de ajuns.

— Asta e sigur, zise Pinton, dar nu pot face nimic fără ordinul guvernatorului. E un caz foarte grav.

Și întorcându-se spre gardieni.

— Panis, unde e fata ?

— Am pus s'o închidă într'o celulă.

— Ei bine trebuie s'o transporte imediat la Numea.

— Tocmai asta voiam să facem, când ați sosit dv.

— Nu erați deci singuri ?

— Nu, d-le șef, eram cu doi camarazi cari au dus pe fată în celulă.

Intre timp, cercetașii vorbeau încet între ei, și când văzură că Pinton părea cam nehotărît după ce vorbise din nou cu gardienii, schimbară o privire și Raimond declară :

— Ascultă, ce-ți propunem noi.

— Ne vom duce să căutăm pe ocnași. Dv. veți duce pe

fată la Numea, veți lua ordine de la guvernator și veți pro ceda în consecință. Astfel nu vom pierde timp.

— E drept, zise repede Pinton, dv. sunteți liberi să faceți ce vreți. Vedeta e la dispoziția dv. Mai e una aci cu care voi pleca eu împreună cu fata și un gardian.

— Atunci spune-mi ce direcție trebuie să luăm. Jan Bart are o hartă amănunțită a Nouei Caledonii. Și apoi trebuie să fie o busolă pe bordul vedetei.

— Ne trebuiesc provizii, căci dacă vom sta mai multe ore, sau chiar două sau trei zile nu putem pierde timpul vânând.

— Aveți dreptate. Vi se vor aduce îndată provizii, apă și cafea și veți putea pleca.

— Foarte bine.

Pinton dete câteva ordine, în grabă lui Panis.

Cei doi gardieni se duseră în fugă până în sat ale cărui prime case se zăreau printre cocotieri iar gardianul șef, examinând harta lui Jan Bart, da explicațiile necesare celor trei cercetași.

— Sunt sigur că acești trei delicvenți erau în legături secrete, — deși n'am probe, am motive să bănuiesc aceasta, — cu câțiva ocnași evadați și retranșați în districtul Uegoa la extremitatea occidentală a Nouei Coledonii.

Acolo, în jurul muntelui Panié, care e cel mai înalt pisc din insulă, există o regiune complet sălbatică ce servește de refugiu unui număr oarecare de ocnași.

N'au putut fi niciodată prinși pentrucă ar fi însemnat să se expuie în mod inutil viața oamenilor noștri. Dar ocnașii deși în siguranță în refugiul lor nu îndrăsnesc totuși să iasă de acolo.

Intr'o zi sau într'alta, împinși de nevoia de a-și căuta hrana sau îmbrăcăminte, vor fi nevoiți să se scoboare în valea ocupată de coloni și atunci câteva focuri de pușcă ne vor cotorosi de ei ; și-apoi, semnalmentele lor fiind cunoscute pretutindeni, s'a pus chiar un premiu pentru cine îi va prinde, sau îi va ucide.

Cred deci că aceștia cari au evadat acum au profitat de faptul că aveau la îndemână o barcă cu motor spre a fugi în districtul Uegoa trecând prin strâmtoarea pe care o vedeți între insula Pinilor și Noua Caledonie și mergând dealungul coastelor trebuie să se îndrepte spre nord-vest până la plaja Mengaliei, pe care o vedeți însemnată pe hartă.

Făcând înconjurul ei și pătrunzând în aceste strâmtori vor ajunge la poalele muntelui Panié.

Dacă-i veți putea ajunge înainte de jumătatea drumului vă va fi ușor să-i capturați și să-i dezarmați; dar dacă au

avut timpul să debarce va fi mai grav căci acolo vor găsi complici cari posedă revolvere și carabine.

— Lăsați pe noi, zise Raimond. Și spuneți guvernatorului să nu ție seamă de noi și să procedeze ca de obicei; desigur că dacă nu vom putea prinde pe banditi, vom putea totusi să-i ținem în respect până la sosirea trupelor.

Ar trebui să profitați de prezența noastră și de concursul pe care vi-l dăm ca să încercați să curățiți muntele Panié de ocnașii evadați, cari s'au cuibărit acolo.

Aceste cuvinte, care ar fi părut presumptioase în gura oricărui altul, nu erau în gura lui Raimond; căci cunoaștem faimoasele isprăvi făcute în modul cel mai firesc și pe cari n'ar fi îndrăsnit să le încerce alții stingheriți de rutina administrativă.

Pinton, care știa aceasta și îi admira, nu se opuse la ideea lui Raimond.

Vedeta era condusă de un marinar cârmaci și motorul era supraveghiat de un mecanic foarte îndemânatec.

Se putea conta pe colaborarea celor doi oameni.

Și pilotul Jonin și mecanicul Noval, care auziseră, strigară împreună:

— Plecăm?

După tonul lor se cunoștea cât se simțeau de mândri de a colabora cu cei trei cercetași, ale căror isprăvi le cunoșteau din auzite.

— Ne-am înțeles, zise Raimond, dar trebuie s'așteptăm proviziile.

După puțin gardienii se înapoiară; unul aducea două mari bidoane cu apă amestecată cu cafea, alcool și zahăr; celălalt un coș mare cu tot felul de provizii.

Cât pentru muniții, cei patru călători aveau destule, de oarece cartușierile le erau pline, dar gardienii aduseseră, ca precauțiune, două carabine și două pachete de câte o sută cartuse fiecare, destinate pilotului și mecanicului.

Cercetașii, cari erau foarte bucuroși de neașteptatul incident mult mai interesant decât o simplă vizită la penitenciar, — vizită amânată doar pentru un moment, — strânseră mâna lui Pinton, răspunseră cu un gest la salutul celor doi gardieni și săriră înăuntrul vedetei.

Zomba îi precedase.

Toți erau la posturile lor și Raimond dete ordinul de plecare.

După două minute, ocolind stânca, pierdură din vedere satul Numéa. Vremea era frumoasă și liniștită, iar marea abia încrețită de mici valuri.

Vedeta cu aburi era de construcție nouă, având o punte în semicerc și două mici cabine prevăzute cu hamacuri. Mai era apoi pe bord o mașină de încălzit alimentată de

combustibilul motorului, așa că se putea trăi pe bord dacă nu luxos, cel puțin în mod comod.

Cei trei cercetași erau, dealtminteri deprinși cu toate și pentru ei era deajuns, dacă aveau provizii.

Vedeta se numea „Scânteia". Mergea cu mare repeziciune. Făcea până la treizeci de kilometri pe oră. Distanța dintre insula Pinilor și marea stâncă Mengalia e de 158 kilometri. Deci, pentru a o străbate, trebuiau cel puțin cinci ore.

Erau orele zece de dimineață, și ocnașii comiseseră crima în ajun, înainte de miezul nopții.

Aveau deci avantajul de a fi cu mult mai înainte așa că nici nu putea fi vorba de a-i opri în largul mării, afară numai de cazul unei opriri neașteptate a bărcii automobile.

Totuși o astfel de oprire era posibilă și cei trei cercetași hotărâră să nu lase neexploarată nici o sinuozitate a țărmului, deși era puțin probabil să li se fi întâmplat un accident chiar de la început.

Calculară deci, că timp de o oră supravegherea ar fi fost inutilă și întrebuințară acest răstimp ca să vorbească cu pilotul, care cunoștea bine pe evadați.

— Mii de pipe! Povestește-ne tot ce știi! exclamase Marius când află. Asta ne va face să mai trecem timpul și poate ne va fi de folos în căutările noastre.

— Ceeace știu, zise Jonin, e destul de curios și l-am aflat într'un han din Numea, într'o seară când intrasem acolo din întâmplare.

Erau ocnași liberați dar supuși recluziunii în insulă; bucurându-se de o semi-libertate se adunau în acel local și vorbeau destul de liber când știau că nu era pe acolo nici un polițist.

Intâmplarea făcu în seara aceea să mă găsesc îndărătul unui paravan, pe care patroana localului îl pusese ca să mă apere de un curent.

Ocnașii deci, se crezură singuri. Și n'am spus încă la nimeni, aceea ce vă voi spune acum.

— Pentru ce? întrebă Jan Bart.

— Pentrucă poliției nu-i poate servi la nimic și apoi e mai bine să nu te pui rău cu ocnașii.

— Ți-e frică, mii de pipe!

Jonin surâse, fără să se supere.

— Frică nu, și veți vedea, dacă mi se va prezenta ocazia. Dar, aci e bine să eviți un lucru. să rișci de a primi un glonț pe când treci prin vreun loc mai izolat.

Sunt accidente care se întâmplă adeseori și se produc totdeauna când vorbește cineva prea mult.

Înțelegeți, eu vreau să lupt față 'n față, cu arma în

mână; dar să fiu asasinat, fără să știu de unde vine lovitura, nu !

— Ei bine, vorbește! insistă Raimond.

— Vă voi spune îndată.

Se pare că printre bandiți există o asociație secretă.

Domnul Pinton știe și el ceeace am aflat eu; dar nu de la mine, ci în alt mod; m'am convins de asta, după unele vorbe care i-au scăpat.

Această asociație ar voi să fondeze în centrul Australiei un soi de republică numai din evadați fie din Noua Guiana, fie din Noua Caledonie sau din coloniile penitenciare engleze.

— Dar e o idee nebunească! exclamă Jan Bart.

— Da și tocmai fiindcă toți spun așa, nimeni nu crede. Eu v'o spun numai spre a vă informa. Dar, sunt sigur de un lucru: Schelet, Sânge-negru, Dinți de lup sunt șefii acestei asociații.

Ei corespondează cu un deportat englez din Australia. Știți că Australia nu e departe. Așa că n'ar fi de mirare, dacă s'or fi dus la muntele Panié, nu ca să se refugieze acolo, de oarece guvernatorul, ar putea într'o zi, când ar fi rău dispus, să comande o expediție, în massă împotriva muntelui și să-i scoată din ascunziș, — ci ca să ia de acolo pe ceilalți tolegi spre a se duce cu toții împreună în Australia.

— E curios! observă Raimond. Guvernatorul știe?

— Presupun că Pinton, care știe, i-a spus.

— Dar atunci, întrerupse Jan Bart pentru ce nu ia măsuri ? Pentru ce nu caută pe afiliați. Ar trebui să puie să spioneze, să caute să afle legăturile lor.

— O ! credeți că e ușor ? Ocnașii obișnuiți să fie supraveghiați sunt de o viclenie extrtaordinară. Dacă într'adevăr există o astfel de asociație cu ramificații necunoscute și cu raporturi în străinătate, noi n'avem însă nici o probă.

Cum să procedezi fără probe ? Și-apoi sunt împărțiți în diverse categorii.

Unul e în penitenciar, altul e pus la o muncă în exterior și altul aproape liber ca și un colon sub simplă supraveghere. Sunt unii, care-și au pământul lor cultivabil, căsuța și familia lor, dintre aceia care s'au căsătorit cu indigene sau emigrante.

Cum vreți să se supravegheze niște oameni, cari în situații atât de diverse pătrund în toate clasele societății din Numea ?

Sunt câțiva fierari, alții servitori, comisionari, alții în administrație. Unde vreți să se prindă complicii ?

Cercetașii nu mai obiectară nimic în fața unor raționamente atât de juste.

— Cum sunt, în definitiv, acești indivizi ? întrebă Marius.

Schelet, Sânge negru și Dinți de lup sunt porecle, nu e așa ?

— Da și i-am văzut de mai multe ori.

Numele acestea derivă de la fizicul lor. Schelet e înalt și slab numai oasele și pielea.

Dar are niște mușchi solizi ca niște cabluri de oțel. Sânge Negru e de statură mijlocie, mai mult gras și cu figura atât de congestionată în cât pare neagră, mai ales când bea.

Dinți de Lup are un defect la dinți, de unde i-a provenit și numele.

Buza superioară e întoarsă în sus în mod ciudat, având în mijloc o crăpătură prin care apar, chiar când gura e închisă, doi dinți cari mușcă buza pe jos ; și această particularitate împreună cu forma obrazului și expresia fioroasă a ochilor îi dau un aspect sălbatec.

— Înțeleg, sunt niște tipi primejdioși.

Asasinarea mecanicului și complicitatea fetei, trebue să fi fost pregătită de multă vreme.

O ! sunt într'adevăr periculoși și au fost pedepsiți cu carcera de mai multe ori pentru răsvrătiri.

Dacă n'au ucis încă pân'acum nici un gardian, e din cauză că se temeau de ghilotină sau de a fi împușcați. N'aveau de cât un scop : să evadeze. Și l-au pus însfârșit în execuție cu un rezultat fericit.

Da, zise Marius cu simplicitate, cu rezultat fericit, dacă n'am fi noi. Dar le vom arăta cine sunt cei trei cercetași.

Intre timp ajunseseră la linia de stânci de mărgean, care mărgines coastele de nord ale Nouei Caledonii.

Discutară asupra problemei de a trece printre stâncile de coraliu și Noua Caledonie sau pe la nordul stâncilor, în largul mării.

Era puțin probabil ca ocnașii să se fi aventurat prin canalul continuu brăzdat de bărci de pescari și unde ar fi putut fi mai ușor arestați.

Deci pilotul manevră spre larg, nedepărtându-se totuși de stânci mai mult de vreo zece metri.

CAPITOLUL IV

Barca-automobil

E de prisos să mai insistăm asupra navigării „Scânteei" de la insula Pinilor la stânca Mengalia. Drumul se făcu fără incidente. Și după cinci ore și jumătate de navigare, în timpul cărora prânziră copios, cei cinci urmăritori ajunseră la extremitatea acelui brâu de stânci, adică la marea stâncă Mengalia.

Intr'adevăr, aci acel brâu se desfăcea într'o mulțime de mici insule ; iar la șapte sau opt kilometri de stânca cea mare se vedea coasta înaltă și accidentată formând muntele Panié, înalt de 1650 de metri.

Jonin, după ordinul lui Raimond acostă la picioarele muntelui într'un loc lăsat liber de stâncile de mărgean.

Era probabil că, în graba de a debarca spre a se îmbarca din nou ocnașii nu se gândiseră să ascundă urmele.

Erau orele trei după amiazi. Timpul se menținea frumos, dar valurile erau mai mari. La câțiva metri de țărm căutară un punct de acostare. Dar malul era foarte drept format din stânci acoperite de vegetație începând de la o distanță de vreo cincizeci de metri în sus. Și acei cincizeci de metri de stâncă prezentau o suprafață sgronțuroasă, în tretăiată de crăpături și colțuri ascuțite, fără pic de vegetație pe ele.

— La naiba ! Mă gândesc unde au debarcat, dacă au venit aci ? exclamă Raimond.

Marea izbea cu putere baza stâncii și nu se puteau apropia fără pericol. Trebuiau s'o ocolească la o distanță de vreo doi metri ca să nu fie izbiți de vârfurile de stânci cari eșeau din apă.

Deodată, Jan Bart, care se găsea la prora vedetei, în picioare și cu binoclul la ochi, strigă cu voce poruncitoare :

— Aplecați la babord ! încet !

Raimond și Marius înțeleseră că tovarășul lor avea un

motiv important ca să dea acel ordin iar Zomba se și ridică luându-și carabina.

Mecanicul și pilotul executară comanda. Raimond zâmbi privind pe Zomba.

— Liniște, Zomba. Pune-ți carabina pe umăr, căci desigur că ocnașii nu s'au oprit pe mal.

Au altceva mai bun de făcut în interior. Pregătește-te să debarci și chiar să faci o baie, căci nu văd nici un mijloc de a debarca fără să înnotăm, sau să intrăm în apă până la genuchi.

Vedeta, manevrată cu precauțiune de Jonin, care executa toate instrucțiile lui Jan Bart, pătrunse printr'o massă de stânci eșite la suprafața apei, riscând să fie desfundată în fiecare clipă.

Și dacă s'ar fi produs cea mai mică spărtură în pereții vedetei care era în întregime din tablă de oțel, ar fi fost imposibil de a o repara.

Deodată toți scoaseră un strigăt. La câțiva metri doar, într'o scobitură a stâncii se vedea o barcă cu motor.

Un minut după aceea, vedeta acostă alături de ea. Era goală bineînțeles. O ancoră legată cu un lanț o ținea lângă stâncă. In scobitura aceea, apa era foarte liniștită.

Desigur că ocnașii știuseră aceasta mai dinainte. Toți se întrebară :

— Ori fi debarcat de mult ?

Dar cercetașii aveau obiceiul să procedeze imediat, profitând de împrejurări, fără a mai pierde timpul în presupuneri.

Raimond ordonă :

— Jonin, Naval, rămâneți aci cu armele gata.

Bine înțeles, nu trebuie cu nici un preț să lăsați ca banditii să vă ia barca. Dar nici nu trebuie să vă riscați prea mult pielea. Dacă vedeți pericolul, eșiți în larg cu amândouă vasele și puneți-vă în afară de bătaia gloanțelor.

— Dar, atunci dv. ? întrebară împreună Jonin și Noval.

— Noi avem de lucru pe uscat.

Dacă împrejurările ne împiedică de-a ne înapoia, porniți spre Numea, iar noi vom lua-o pe uscat spre Puebo, capitala acestui district.

Vă va fi ușor apoi să veniți să ne luați.

— Atunci ne despărțim definitiv ? întrebă Jonin.

— Definitiv, nu ! căci s'ar putea să ne înapoiăm ca să ne îmbarcăm ; dar nu știm câți ocnași se găsesc aci. Urmărind pe unii e probabil ca alții să vie aci și descoperindu-vă să puie mâna și pe vedetă, lucru la care trebuie să vă împotriviți cu îndârjire.

Dacă sunteți atacați în număr superior, fugiți imediat în larg.

Dacă până mâine dimineață nu ne vom fi întors, veți rămâne în larg încă 24 de ore, adică până la consumarea proviziilor ; și după ce-o trece acest timp, veți pleca, fără a ne mai aștepta.

Noi vom ajunge pe calea de uscat la Uegoa.

— Dar, strigă Jonin, ridicând brațele :

Dacă veți fi uciși !

— Desigur, putem fi uciși, — răspunse Marius, — căci nu suntem nemuritori și nu purtăm nici zale nici căști. Dar, chiar dac'ați veni cu noi, nu ne-ați putea salva.

Ba dimpotrivă, s'ar întâmpla că bărcile ar rămâne nepăzite și că ocnașii ar putea ușor pune mâna pe ele.

Voi ne-ați adus pân'aci ; și prezența bărcii cu motor e o dovadă că și cei trei ocnași au debarcat în acest loc. Suntem deci pe urme bune. Venind cu noi, ne-ați încurca.

— Dacă vă înapoiați la Numea fără noi, adăogă Raimond, raportați guvernatorului cele întâmplate ; și dacă el nu va fi primit pân'atunci o telegramă din partea noastră din Uegoa va însemna că suntem în pericol în mijlocul munților. Și veți putea veni în ajutorul nostru.

Fu o clipă de tăcere.

Apoi Jonin răspunse :

— Bine. Trebuie deci să considerăm ceeace ne-ați spus ca un ordin formal ?

— Da, ca un ordin formal.

Și întinse mâna pilotului și mecanicului.

Cei trei oameni, mișcați, strânseră mâna cercetașilor și lui Zomba ; și un minut după aceea, Raimond, Marius, Jan Bart și Zomba puneau piciorul pe o mică stâncă formând un fel de debarcader la picioarele peretelui de stânci.

Chiar în punctul acela era ancorată barca-automobil.

Lui Marius îi veni o idee.

Se întoarse și strigă :

— Jonin ! cred că ați face mai bine să ridicați imediat această ancoră și să eșiți în larg.

Astfel nu mai riscați nici o surpriză.

Cât pentru noi, dacă ne întoarcem, ne va fi ușor să vă chemăm ; și veți veni atunci să ne luați.

— Am înțeles ! zise Jonin.

Ridică ancora care ținea barca cu motor și o legă pe aceasta din urmă înapoia vedetei cu aburi. Cercetașii văzură cu bucurie cele două bărci depărtându-se de plajă.

CAPITOLUL V

Urma

Trebuia toată îndrăsneala aproape inconștientă a celor trei cercetași, ca să se riște într'o regiune necunoscută în urmărirea a trei bandiți gata la orice și la cari se puteau ralia alții tot atât de lipsiți de scrupule și de fioroși.

Dar obișnuința de a sfida moartea, disprețul pentru primejdie, rezistența fizică, curajul și experiența căpătată în atâtea aventuri îi făceau să se avânte, cu inima plină de încredere pe urmele acelor trei siniștri și feroci indivizi. Și apoi, erau ispitiți și de misterul, care înconjura acea asociație a evadaților.

Povestirea lui Jonin îi făcea să întrevadă ceva din domeniul romanticului și îi interesa extraordinar.

Așa că erau împinși, mai mult de cât de dorința de a prinde pe cei trei ocnași, de curiozitatea de a desvălui misterul acelei asociații, al cărei scop era de a forma o republică unică în felul ei, compusă din niște oameni eșiți cu totul din rândurile societății.

Mai mult ca niciodată cei trei cercetași se simțeau capabili de a face minuni. O excitație nervoasă le înzecea forțele.

Cu toată gravitatea pericolului apropiat se priveau zâmbind cu o încredere liniștită și gata să intre în acțiune.

Primul lucru de făcut era să escaladeze stânca. Și Marius, observă, uitându-se în sus :

— Mii de pipe ! Pe unde au trecut ocnașii, trebuie să treacă și cercetașii.

Ceilalți doi aprobară cu convingere.

Trebuia totuș să știe pe unde trecuseră ocnașii spre a putea urma acelaș drum.

Stânca forma un fel de corniză de vreo doi metri lățime deasupra mării și se întindea pe o lungime de vreo șaptezeci de metri, cât se putea vedea cu ochii.

Marea fiind în timpul refluxului, valurile nu ajungeau până la acea corniză.

Dar, în timpul fluxului desigur că o acopereau.

Cei trei cercetași și Zomba o străbătură în toată lungimea.

Sperau să găsească un loc în care să fie trepte naturale sau cel puțin crăpături, care să le înlesnească urcușul.

Prezența bărcii dovedea că ocnașii debarcaseră acolo și că de acolo porniseră în interiorul insulei. Presupunerile lor erau juste.

Marius, care mergea înaintea celorlalți, ajunsese aproape la capătul cornizei, când văzu, în stânga sa, pe păretele de stâncă zgârieturi, făcute le sigur de cuiele unor cisme.

Ridică atunci capul și constată că la un metru deasupra acelor zgârieturi se găsea un colț de stâncă ce putea servi de reazim mâinilor ; și că deasupra acelui colț se găsea o crăpătură destul de adâncă ce împărțea stânca în două părți.

Crăpătura avea vreo cincizeci de centimetri în lărgime. Nu se putea vedea ce adâncime avea dar mergea aproape vertical până în vârful stâncii.

— Nu mai încape îndoială —! mii de pipe! exclamă Marius, Au trecut pe-aci. Ia să vedem.

Având carabina pe umăr și revolverul la brâu, Marius putea ușor să se urce ținându-se cu mâinile de colțul acela de stâncă. Făcu o sforțare și dintr'o dată fu călare pe ea. De acolo, întinzând doar brațul atingea marginea de jos a crăpăturii !

Procedând, după cum făcuse cu un moment mai înainte se ridică în picioare. Atunci, observă că, în fundul acelei crăpături, ce pătrundea în munte pe o adâncime de doi sau trei metri, stânca forma un plan înclinat, ușor de escaladat.

Probabil că în vârf se găsea o platformă dincolo de care se înălța muntele vertical numit Panié.

Făcând aceste constatări, Marius le împărtășea și ca-

marazilor săi. Astfel că aceștia n'aveau altceva de făcut de cât să se ție după dânsul.

După un sfert de oră se găsiră pe marginea stâncii, de unde dominau o fâșie lată de mare.

Văzură, micșorate mult de distanță, barca-automobilă și vedeta, nemișcate la câțiva metri de țărm ; agitară mâinile în semn de adio și fără a șovăi porniră pe terenul acoperit de iarba deasă spre muntele împădurit.

Se uitară în toate părțile spre a descoperi vreo urmă de trecerea ocnașilor.

Zomba, cu mirosul său de fost sălbatec, fu primul care le descoperi. Erau aproape imperceptibile.

Dar, negrul observase, că la distanțe regulate, iarba era mai puțin înaltă.

Aplecându-se, văzură câteși patru că era chiar puțin aplecată.

— Mii de pipe ! observă Marius ; desigur că mergând, ocnașii au călcat iarba ; dar fiindcă au trecut mai multe ore iarba s'a ridicat încetul cu încetul sub acțiunea înviorătoare a soarelui.

Nu însă destul în cât să nu lase urme de trecerea ocnașilor.

Observația era exactă ; și deși foarte neîsemnat, acest indiciu îi punea pe urme sigure.

Ajunși la picioarele muntelui se opriră.

Desigur că ocnașii nu se aventuraseră în acele desișuri de ne pătruns. Cunoșteaua probabil vreo potecă.

Și cei patru inși începură să caute. Nu se despărțiră, după cum făceau, de obicei, în asemenea cazuri ; se temeau de vreun pericol neașteptat.

Merseră fără să facă zgomot și vorbind încet, spre dreapta, dealungul marginii pădurii. Ajunseră astfel la o râpă care scobora până la nivelul mării și care pătrundea adânc în peretele muntelui. Raimond descoperi că luând-o pe marginea ei se puteau cățăra pe coasta muntelui. Dar, cea mai mică imprudență i-ar fi precipitat în fundul prăpăstiei în care se auzea vuetul unui torent nevăzut.

— Mii de pipe ! constată Marius, n'o să fie tocmai ușor. Aș vrea să fiu cel puțin încurajat de siguranța că banditii au trecut pe aci înaintea noastră.

Dar, Jan Bart, punându-și puşca în bandulieră, înaintă în patru labe pe marginea precipițiului.

Examina terenul cu atenția unui indian din America. Cei doi amici înțeleseră și se opriră să'l observe, făcând semn lui Zomba să nu se miște.

Ligurul se urcase vreo treizeci de metri, când se întoarse brusc cu chipul triumfător și le făcu semn.

— Bravo ! zise Raimond.

A găsit ceva interesant.

— Mii de pipe ! sper că e vreo urmă de-a ocnașilor.

— E probabil !

Și tot vorbind înaintară și ei în patru labe, urmați de Zomba.

Și însfârșit ajunseră câteși patru pe o mică platformă concavă în care ploaia și vântul acumulaseră puțin pământ pe care se vedeau bine urme de ghete cu cuie.

Erau foarte recente.

— Pe unde au trecut ei, vom trece și noi ! declară foarte liniștit Raimond.

Și adăogă :

— Înainte !

Dar ocnașii avuseseră desigur vreo călăuză pe când ei nu urmau de cât propriul lor instinct, luându-se după urmele destul de vagi pe care le întâlneau ici și colo.

Și apoi, închipuiți-vă configurația specială a locului :

O râpă destul de largă, și foarte adâncă ce spinteca muntele în două. Pereții erau verticali, iar în fund sub o vegetație deasă se ascundeau apele vijelioase ale torentului.

Râpa, pe partea pe care se găseau cercetașii avea cel puțin o adâncime de cincizeci de metri; de la marginea superioară pornea o creastă în zig-zag, care în unele puncte forma o corniză destul de largă pentru trecut cu piciorul; dar într'altele se pierdea printre pietrele ce se rostogoleau la fiecare pas. Pe de altă parte arborii pădurii dominau prăpastia. In punctele cele mai primejdioase, tinerii erau nevoiți să se târască printre rădăcinile ce se încâlceau chiar în marginea prăpastiei, sau agățându-se de arbori să treacă de la unul la altul ca în exercițiile de trapez zburător

Pentru cineva care n'ar fi avut nimic în spinare, exercițiul, deși periculos, ar fi fost destul de ușor de executat.

Dar, pentru niște indivizi încărcați cu carabine, revolvere, securi, centură-cartușieră plină și alte obiecte, greutatea era mult mai mare, căci corpul era mult mai greu și mișcările mai puțin libere.

Dar cei patru tovarăși se găsiseră adeseori, — mai ales prin Africa, — în situații mult mai grele.

Și apoi, curiozitatea care-i îmboldea îi făcea să fie foarte optimiști în fața primejdiilor și greutăților întreprinderii.

Raimond, în calitatea sa de șef, trecu cel d'intâi. Apoi, veni Marius. După el Jan Bart și însfârșit Zomba.

După mica platformă concavă, râpa urca în linie dreaptă urmând o diagonală foarte înclinată.

La prima ochire stânca părea netedă, fără asperități, fără posibilități de reazim pentru mâini sau pentru picioare. Dar, gândindu-se că ocnașii trecuseră pe panta aceea, cercetașii își ziseră că și ei vor găsi mijlocul.

Intr'adevăr, pe când se târau pe mâini și pe genuchi, observară că stânca nu era netedă ci cam zgronțuroasă, evitându-le astfel posibilitatea unei alunecări care le-ar fi putut fi fatală.

După vreo cincizeci de metri, se găsiră în fața unei îngrămădiri de pietre deslipite, care înlocuiau pe o distanță de vreo treizeci de metri brusca întrerupere a râpei.

Înțeleseră că trebuiau să devieze spre stânga, spre a ocoli acele pietre care i-ar fi putut târâ în vale și agățându-se de rădăcinile și ramurile arborilor izbutiră însfârșit, să treacă de partea cealaltă.

Și acolo un alt perete de stâncă li se prezintă înaintea ochilor.

Incepură să meargă iarăși d'a bușile pe marginea îngustă a peretului, dar fură nevoiți să se oprească într'un punct în care acel brâu se termina și arborii se înălțau vertical deasupra precipițiului.

— Acum, zise Marius trebue s'aplicăm toate noțiunile noastre de gimnastică.

— Libertate deplină pentru toți ! exclamă Raimond. Acei cari nu sunt prea siguri de agilitatea brațelor lor se vor târâ printre rădăcini, trecând de la una la alta.

Ceilalți vor face ca maimuțele.

— Eu mă târăsc, declară Jan Bart.

— Eu fac pe maimuța ! afirmă Marius.

— Și eu ! adăogă Zomba.

— Și eu replică Raimond voi imita pe Jan Bart.

Și Marius, fu primul care făcându-și vânt se prinse cu mâinile de o ramură care se întindea orizontal deasupra prăpastiei.

Dar abia se agățase și observă cu un surâs fin:

— Scoarța e jupuită de curând în locul unde țin eu mâinile.

Și ocnașii au trecut tot pe-aci.

Dedesubtul lui se auzi vocea lui Raimond, care zicea :

— Și eu văd pe rădăcini semnele de cuie. Și pe-aci au trecut ocnașii.

Incurajați de aceste constatări nu mai vorbiră. Pe când Marius și Zomba săreau de la o ramură la alta cu o nemai auzită agilitate și îndrăzneală, dedesubtul lor Raimond și Jan Bart se strecurau ca niște șopârle printre rădăcini, sau dispăreau prin frunzișul des, apărând apoi ceva mai departe.

Uneori se frecau de flancul precipițiului ca să se prindă cu mâinile și picioarele de o rădăcină mai depărtată, apoi îndreptându-și corpul cu o opintire, descriau un sfert de cerc în gol spre a-și face iarăși vânt și a se agăța de altă rădăcină.

Era într'adevăr ceva fantastic.

Și, zâmbind, nepăsători, cei trei cercetași și Zomba continuau straniul drum, pe care desigur că trecuseră și aceia pe cari îi urmăreau.

Și astfel aveau o idee precisă de curajul de îndrăsneala și de agilitatea celor trei ocnași.

Gândul că vor avea de luptat împotriva unor astfel de adversari le înzecea puterile și curiozitatea și făcea să le sporească dorința de a ajunge mai curând la țintă.

Acel exercițiu de gimnastică dură mai bine de o oră.

Când putură, însfârșit, sta în picioare, unul lângă altul pe un teren stâncos, dar sigur, se priviră râzând și suflând încă greu, iar Marius zise :

— Mii de pipe ! E ceva mai bun de cât gimnastica suedeză.

Din fericire am transpirat atâta în Africa în cât acum suntem imunizați în contra transpirației, altminteri cămașa mi-ar fi toată udă.

Dar câteva picături le îmbroboneau la toți fruntea. Se șterseră cu dosul mânecii, răsuflară adânc și toți deodată se întoarseră ca să privească muntele și să măsoare drumul pe care'l mai aveau de parcurs.

Ca și cum destinul ar fi voit să-i recompenseze de ostenelile îndurate, constatară că principalele dificultăți ale urcușului fuseseră învinse.

Intr'adevăr, din punctul acela marginea râpei prezenta un brâu destul de larg, ici și colo întrerupt de mici spații acoperite cu iarbă.

Cercetașii și Zomba porniră din nou cu pași ușori și repezi.

Avură satisfacția de a găsi adesea urme de trecerea evadaților.

Iarba era, într'adevăr, călcată de curând și pe pământul moale sau pe stratul de frunze căzute, urmele erau și mai vizibile.

— Bun ! zise Raimond. Dacă aceste urme nu se pierd în vre-un punct, din pricina naturii terenului, atunci vom ajunge sigur la cuibul banditilor.

— Așa sper și eu ! zise Jan Bart.

— Vezi bine, mii de pipe ! strigă Marius.

Când spunem „strigă" nu suntem tocmai exacți, căci Marius avea un fel de a striga, care deși vehement, era înăbușit și abia perceptibil pentru cine se găsea alături de dânsul.

Făcea ochii mari, căsca gura cu o mimică expresivă și da absolut impresia celor cari'l priveau, că striga cu violență.

Dar, din gura larg căscată nu eșea de cât un strigăt înăbușit astfel că se putea spune acest lucru extraordinar, că striga încet !...

Și cei trei cercetași făcură, fără să se oprească, un drum de mai bine de o oră. Pătrunseră astfel mult în inima muntelui, dar, spre marea lor uimire constatară că prăpastia nu se termina. Desigur acel precipițiu spinteca muntele de la nivelul mării până la vârf. Căci vârful nu mai era departe,

La unul din popasuri, Marius se uită la ceas ; erau opt și un sfert.

Razele soarelui nu mai ajungeau până la ei; se găseau acum în mijlocul unei umbre răcoroase, căci soarele, la apus, era cu totul mascat de munte.

In jurul lor domnea o tăcere absolută. Nu se auzea nici zgomotul slab produs de micile vietăți ale pădurii.

Desigur pădurile de pe muntele acela stâncos nu erau locuite, sau poate, la apusul soarelui animalele diurne se ascundeau, iar fiarele așteptau noaptea ca să iasă din vizuinile lor.

De n'ar fi fost vegetația absolut exotică, cei trei cercetași s'ar fi putut crede în vreun loc izolat din Abruzzi sau Alpii italieni.

Dar gândul lor nu se opri la această iluzie căci erau preocupați de cei pe cari îi urmăreau.

După cinci minute, Raimond ordonă cu glasul pe jumătate :

— Inainte !

Dar după câțiva pași, la o întorsătură a râpei se treziră în fața unui perete de bazalt absolut neted, perpendicular, foarte înalt, ce se înălța vertical deasupra prăpastiei.

Le închidea absolut drumul.

— Ah ! observă Raimond, aci trebue s'o luăm spre stânga și să intrăm în pădure.

— E incontestabil ! aprobă Jan-Bart.

Marius, fără a-l mai asculta pornise dealungul zidului, intrând în pădure. Și aproape imediat se opri și întorcându-se chemă cu un gest pe ceilalți. Când fură aproape le arătă după un colț al zidului un mic foc pe sfârșite. Alături, se vedeau două cutii de tinichea goale în fundul cărora se mai vedea puțin untdelemn.

— Aha ! Exclamă Marius, domnii ocnași s'au ospătat.

Priviți : sunt cutii de sardele, luate de sigur din insula Pinilor.

— Trebuie să fie pe aproape observă Jan Bart, focul arde încă.

— Să fim prudenți, sfătui Raimond. Le putem cădea în spinare pe negândite, dar nu trebuie să ne lăsăm să fim surprinși de ei.

— Se înțelege, mii de pipe ! Noi trebuie să-i surprindem și nu ei !...

Și Raimond repetă ordinul favorit :

— Inainte !

Nu mai era timp de șovăit. Urmând mereu zidul și depărtându-se în linie perpendiculară cu râpa, văzură o deschizătură în mijlocul desișului întunecos al pădurii.

Cei patru călători înaintară printre arbori și ierburi înalte, căutând să nu facă nici un zgomot în trecerea lor. Aveau carabinele în mână, ochii bine deschiși, urechile atintite si nervii încordați.

CAPITOLUL VI

Şarpele răzbunător

Mergeau astfel de vreo zece minute când Raimond, se opri brusc şi se plecă până atinse pământul cu genuchii.

Imediat ceilalţi trei, cari erau în urmă îl imitară.

Raimond, întorcându-se le şopti.

— Sunt aci.

In tăcerea absolută se auzea un murmur de voci. Dar cuvintele nu se puteau distinge.

Deduseră că indivizii se găseau îndărătul vreunei întăriturii a zidului dealungul căruia mergeau.

Se consultară din ochi ca de obicei. Li se întâmpla adesea să se înţeleagă dintr'o singură privire; şi cuvintele, când le rosteau nu erau de cât concluziunea unui gând unic.

Cu mişcări încete şi pline de precauţiuni se apropiară şi Raimond le spuse :

— Cred că trebuie să ne despărţim. Jan Bart şi cu mine vom sta aci, sau vom înainta dealungul zidului, apropiându-ne cât mai mult de banditi.

— Şi noi ?

— Voi, aţi face bine să vă furişaţi îndărătul tufişurilor acelea din dreapta, unde se poate intra fără a face zgomot şi să vă duceţi în partea cealaltă a locului în care se găsesc banditii.

— Cu alte cuvinte să-i încercuim.

— Tocmai ! şopti Jan Bart.

— Şi pe urmă ? replică Marius.

Când îi vom avea înaintea ochilor voi de-aci şi noi din partea cealaltă. ce vom face ?

— Vezi, asta e mai greu de spus. Nu sunt sigur! răspunse Raimond.

Să le trimitem câteva gloanțe ar fi prea ușor. Și-apoi, mă întreb dacă avem dreptul să tragem asupra acestor oameni, fără a fi în legitimă apărare.

— Datoria noastră, rosti cu ton grav Jan Bart, nu e de cât de a-i captura, spre a-i pune în imposibilitate de a face răul.

— E și părerea mea, răspunse Raimond.

— La naiba! bombăni Marius, trebuie să fie neapărat și a mea!

Apoi, după o scurtă tăcere Marius reluă:

— Suntem patru. Dacă n'ar fi de cât tot atâția am putea să ne repezim la ei și strigând „sus mâinile" să-i ținem în respect cu revolverele până ce Zomba, care are o forță colosală, i-ar lega unul câte unul.

— Da, observă Raimond. Dacă n'ar fi de cât trei sau patru!

Dar dacă cei trei sunt însoțiți de alți complici din banda celor refugiați pe muntele Panié atunci se schimbă lucrurile.

— In cazul ăsta, propuse Jan Bart, nu ne rămâne de cât să-i spionăm și să-i urmărim când vor porni la drum.

— Și atunci Zomba și eu, ne vom întoarce spre voi.

— Tocmai, conchise Raimond.

— Dar, dacă vom fi descoperiți și atacați? continuă Marius.

— Atunci, răspunse Raimond, va trebui să vă apărați.

— Și noi, adăogă Jan Bart, dacă vom fi atacați, ne vom apăra.

— Astfel că, închee Marius, un foc de pușcă din oricare parte, va fi semnalul luptei.

— Da, da! răspunseră împreună Raimond și Jan Bart.

— Ne-am înțeles, murmură Marius. La revedere! Vino, Zomba.

Și cu carabinele în mână, Marius și Zomba începură să meargă încetișor în direcția arătată. Și, în curând, dispărură.

Atunci Raimond, plecându-se, șopti lui Jan Bart.

— Acum noi! Inainte!

Ceeace voiau să încerce Raimond și Jan Bart era foarte primejdios.

Scopul lor era acesta :

Să se apropie de banditi în așa mod încât nu numai să le audă cuvintele, dar să facă astfel în cât să-i și poată vedea.

Spre a izbuti nu trebuiau să facă nici cel mai mic zgomot.

Murmurul vocilor le indica perfect direcția ce trebuiau să ia.

Trebuiau să meargă pe lângă peretele de bazalt, să ocolească cu cea mai mare băgare de seamă contrafortul care, după toate probabilitățile masca locul, în care se găseau banditii și după ce-i vor fi văzut să se ascundă îndărătul unor tufișuri.

Raimond și Jan Bart înaintară deci cu multă precauțiune, ținând mereu urechea și ochiul ațintiți.

Ajunseră astfel la contrafort.

Acolo deviară la stânga și se depărtară de peretele de bazalt.

Inaintară extrem de încet, dar stimulați de vocile pe care le auzeau ajunseră în sfârșit la extremitatea contrafortului. Se opriră. Acum vocile erau perceptibile și se puteau distinge cuvintele.

Ascultară o clipă, dar Raimond ridică din umeri.

Convorbirea nu avea alt subiect de cât asasinarea meșanicului și evadarea celor trei ocnași.

Totuși, acea convorbire părea că interesa în deajuns pe banditi, de oarece cei doi cercetași putură porni din nou cu mai mulți sorți de a nu fi observați.

Dealtminteri, după câțiva pași se găsiră îndărătul unui tufiș foarte des și printre frunzele acestuia văzură deodată lagărul banditilor.

Stând pe vine jos și ne comunicându-și părerile de cât prin gesturi și priviri, fură imediat acaparați de spectacolul ce aveau înaintea lor.

Intr'o mică poiană, în jurul unui foc pe jumătate stins, deasupra căruia fripseseră o pasăre, ale cărei rămășițe se vedeau alături ședeau patru inși.

Vorbeau, fumând țigări ; aveau lângă dânșii carabinele și fiecare era înarmat cu câte un revolver pe care'l purta la cingătoare.

Printre cei patru oameni, Raimond și Jan Bart distinseră imediat pe Schelet, Sânge Negru și Dinți de lup.

Desigur că armele pe care le aveau la ei le fuseseră aduse de al patrulea bandit care-îi întâmpinase.

Raimond fu izbit imediat de un amănunt ciudat pe care-l arătă lui Jan Bart cu un gest: la picioarele unui arbore, la câțiva metri de ocnași, era săpată o groapă. Pământul scos era strâns pe mariginile ei.

Și pe acea grămăjoară de pământ era depus un săculeț strâns la gură cu o sfoară.

După ce observă toate astea dintr'o ochire, Raimond se întrebă dacă Marius și Zomba ajunseseră și ei la posturile lor și dacă trebuia să dea semnalul de atac.

Dar, pe când își punea această întrebare, un al cincilea bandit eși din partea cealaltă a contrafortului de bazalt și înaintă oprindu-se, în picioare, între Schelet și Sânge-Negru.

Acesta purta carabina în bandulieră.

Abia veni și spuse :

— Camarazi trebuie să mergem ; e ora. Și cum vreau să vânez ceva, cred că ar fi timpul să ridicăm lagărul.

Cine vine cu mine la vânat ?

Raimond și Jan Bart, mulțumită descrierii ce li se făcuse, știau cari dintre cei cinci banditi erau Schelet, Sânge-Negru și Dinți de lup.

Văzură deci pe Schelet ridicându-se și'l auziră spunând, pe când își lua carabina :

— Viu și eu. Imi face plăcere să trag un glonț sau două.

Banditul pe care cercetașii nu-l cunoșteau și care ședea alături de cei trei, se sculă la rândul său și zise :

– Viu și eu !

Deci, n'ar mai fi rămas acolo de cât Sânge-Negru și Dinți de lup.

Raimond nu știa dacă să lase să plece pe ceilalți trei, cari se duceau să vâneze.

Dar, se gândi că ar fi fost primejdios să atace pe acei cinci oameni. Erau toți înarmați și desigur că n'ar fi stat la îndoială să facă uz de armele lor îndată ce și-ar fi dat seama de prezența unor străini.

Pe când Raimond făcea aceste reflexii Jan Bart se aplecă spre dânsul și îi șopti :

— Să-i lăsăm să plece. Vom captura mai întâi pe cei doi, cari a urămas ; și apoi, ne va fi ușor să-i ajungem de oare ce focurile de armă pe care le vor trage în timpul vânătoarei ne vor servi de călăuză sigură.

Ideea era justă și Raimond aprobă cu un semn din cap.

Era liniștit în privința lui Marius și Zomba, care n'aveau să întreprindă nimic până ce n'ar fi auzit semnalul convenit.

Dar, în acela timp se gândi :

— Numai dacă vânătorii nu s'ar duce prin partea unde sunt ascunși ! Lupta ar fi inevitabilă.

Se plecă la urechea lui Jan Bart iar acesta, uzind aceastăreflexie, își pregăti carabina.

— Dacă auzim că cei trei vânători i-au descoperit, insistă Raimond, le trimitem imediat ăstora de aci câte un glonț în cap.

— Bine înțeles !

Și apoi alergăm în ajutorul lui Marius și al lui Zomba.

— Da.

Dar din pricina tufișului nu puteau urmări expresia de pe figurile celor doi evadați, pe cari la început îi văzuseră din profil, iar acum din spate.

Raimond se uită în jur și văzu la doi pași un trunchi de arbore, care oferea un refugiu mai potrivit și o poziție mai comodă în cazul unei lupte, de vreme ce le permitea să stea în picioare.

Il arătă lui Jan Bart.

Deplasându-se extrem de încet, ajunseră îndărătul arborelui, de unde, aplecându-se puțin, vedeau foarte bine cele două fioroase figuri.

Cei trei vânători își aruncară armele pe umăr.

— Peste puțin, în grotă.

Sânge Negru răspunse :

— Ne-am înțeles.

Banditul care sosise cel din urmă zise :

— Știți drumul ? Nu uitați instrucțiile mele.

Urmați peretele de bazalt, după cum ați făcut pân'aci ; îl lăsați apoi la prima grămadă de pietre, treceți peste aceasta în linie dreaptă spre stânga și o luați pe poteca ce duce la grotă.

— Știu ! Știu ! răspunse Sânge-Negru morocănos. Am memorie bună eu !

— Și eu !

Și dinții de lup ridică din umeri pe când cei trei vânători dispăreau în pădure.

Cei doi cercetași erau îngrijorați. Li se părea la fiecare moment că auzeau o detunătură, care-i vestea de pericolul în care se găseau cei doi tovarăși.

Și țineau carabinele îndreptate asupra celor doi banditi rămași în fața lor, la o distanță de patru metri.

Trecură câteva clipe.

Zgomotul pașilor celor trei vânători, cari mergând călcau frunze și ramuri uscate, se făcea din ce în ce mai slab

Și cei doi tineri începură să mai răsufle.

Jan Bart șopti :

— Când nu-i vom auzi, tu vei da semnalul.

— Da.

Și așteptară iarăși, mai veseli, siguri de reușita.

Își puseră carabinele în bandulieră și scoaseră revolverele.

Peste câteva minute vor putea acționa... Și acele minute li se părură ore. Insfârșit, Raimond se hotărî. Privi pe Jan Bart, care afirmă din cap. Și era gata să dea semnalul convenit, când genovezul îl opri.

Așteaptă! șopti el, punându-și revolverul la brâu.

Raimond îl imită în mod mașinal.

Amândoi luară carabinele. Raimond își întrebă prietenul din ochi, iar acesta îi arătă în acelaș mod poiana: Cei doi banditi îngenuchiaseră în fața groapei săpată la picioarele arborului. Și scoaseră din groapă mai multe săculețe egale ca mărime cu acela, care era pe margine.

In momentul în care Jan Bart impusese tăcere lui Raimond, câteva monede de aur căzuseră dintr'unul din acele săculețe.

Dar, Raimond văzu altceva care-i păru teribil. Atinse pe Jan Bart pe umăr, arătându-i cu degetul.

Amândoi rămaseră ca țintuiți locului.

Un șarpe eșise de sub o piatră la vre-un metru de banditi si încet se târa în direcția acestora.

Era un șarpe cu ochelari sau naja. De obicei acest soi de șerpi nu se găsesc decât în Egipt sau în Seneambia.

Dar, fie că se strecoară prin magaziile vapoarelor în timp ce acestea ancorează în porturile africane, sau cine știe în care alt mod, dar călătorii îi găsesc în toate părțile lumii, unde clima nu e prea deosebită de aceea a Africei.

Avea corpul lung de un metru, rotund, ceva mai gros la mijloc și acoperit cu solzi neegali. Capul ridicat era mic și coada conică, lungă și ascuțită, părea o săgeată, la aceeași înălțime cu capul.

Șerpii cu ochelari au particularitatea de a-și dilata partea superioară a gâtului sub influența furiei sau a fricei.

Și în momentul acela dilatarea se producea și cei doi cercetași puteau vedea deslușit pe gâtul astfel lărgit un desemn în forma unor ochelari, dela cari îi vine și numele. Mușcătura acestui șarpe produce imediat convulsiuni, urmate de toropeală și apoi de moarte.

Și totul se petrece în câteva minute numai.

Or, în momentul acela, era evident pentru cei doi cercetași, că șarpele se îndrepta spre Sânge negru și Dinți de lup.

Spre care dintre ei? Cei doi ocnași stâd deoparte și de alta a groapei se găseau la o egală distanță de șarpe, căruia îi întorceau spatele.

Și spectacolul era atât de emoționant încât cei doi tineri încremeniți fixau cu intensitate reptila.

In curând nu fu decât la câțiva centimetri de Dinți de Lup spre care se îndreptă.

Acesta râdea ridicând un ultim sac pe care îl scosese din groapă. Deodată, ceeace trebuia să se întâmple, se întâmplă.

Șarpele se întinse ca un resort și în momentul în care Dinți de lup punea jos sacul, fu mușcat la încheetura mâinii drepte.

Scoase un strigăt, se ridică dintr'o săritură și după o secundă de încremenire, duse mâna la gură. Dar, ca și când ar fi jurat să nu-i scape nici unul, șarpele abia se lăsă la pământ, și se ridică din nou destinzându-se cu o repeziciune fulgerătoare și înfigându-și dinții în brațul lui Sânge Negru,

Al doilea bandit scoase un urlet teribil, agitând cu furie brațul ca să scape de reptilă.

Șarpele asvârlit ca o săgeată, descrise un cerc în aer și se izbi de trunchiul îndărătul căruia se găseau Jan Bart și Raimond.

Raimond vru să strivească sub călcâi capul reptilei amețite.

Dar Jan Bart îl opri cu un gest și murmură:

— Lasă! E un răzbunător trimis de Dumnezeu ca să facă dreptate!

Aproape imediat șarpele începu să se târască și dispăru în desișul pădurii.

Atunci, cu revolverele în mână, Raimond și Jan Bart se repeziră la banditi, cari căzuți la pământ, se svârcoleau cuprinși de groaznice convulsiuni. Nici nu văzuseră pe cercetași, fiind cuprinși de spasmele morții.

In aceeaș clipă, Marius și Zomba cari asistaseră și ei la acea scenă extraordinară, apărură în fața camarazilor lor.

Și câteși patru priveau cu o groază amestecată cu un fel de bucurie înspăimântătoarea agonie a celor doi ocnași.

Dar, după două sau trei minute, atenția cercetașilor fu atrasă de un zgomot de pași care venea din pădure.

Marius înțelese imediat care era cauza, și spuse încet:

— Sunt ceilalți trei cari se întorc. Au auzit strigătele acestora.

— Să ne ascundem! răspunse Raimond.

Și dintr'o săritură, cercetașii și Zomba se ascuseră îndărătul contrafortului de bazalt.

O clipă după aceea apăreau Schelet cu tovarășii săi.

Intâi rămaseră încremeniți văzând pe cei doi nenorociți svârcolindu-se în agonie și murind chiar după câteva clipe, sub ochii lor.

Schelet zise:

— Ce înseamnă asta?

Unul din cei doi banditi se aplecase asupra lui Sânge Negru și văzuse la braț mușcătura de șarpe.

Brațul era umflat, enorm, monstruos și înegrit.

Banditul se ridică, spunând:

— Nu încape îndoială, au fost mușcați de un șarpe.

Tremurând de groază, banditii se uitară pe jos, vrând să vadă dacă teribilul inamic era încă acolo.

In momentul acela chiar, cercetașii și Zomba se hotărîră să intervie.

Câteși patru împreună, apărură în fața banditilor, pe când Raimond striga:

— Mâinile sus !

Dar, înainte ca ordinul să fi fost executat, fusese văzut de Schelet. Acesta, cu o mișcare de teroare și poate chiar fără să se gândească, întinsese carabina pe care o avea în mână și trăsese în direcția nouilor sosiți.

Ceilalți banditi, stimulați de exemplul lui, nu se supuseră ordinului lui Raimond și luară carabinele pe care le aveau pe umăr.

Pericolul în care se aflau cercetașii și Zomba era enorm Vai, dacă banditii ar fi tras primii.

— Foc! ordonă Raimond.

Cei trei cercetași și Zomba aveau revolverele în mână Câteși patru traseră deodată și Schelet, al cărui glonț dase greș, fu primul care se prăvăli peste corpul lui Dinți de lup.

Ceilalți doi banditi fură răniți, căci se clătinară, scoțând un strigăt, dar desigur rănile lor nu erau mortale. Ei avură încă puterea de a mai trage.

Dar cele două gloanțe nefiind bine trase, nu reușiră decât să facă o gaură în pălăria lui Marius.

Revolverele fură puse imediat în acțiune și cei doi banditi se prăbușiră, morți, la pământ.

Această tragedie neașteptată și, în ceeace privea pe cercetași, involuntară, căci ei nu făcuseră altceva decât să se apere, nu durase decât câteva secunde.

Constatată imediat că toți banditii erau morți.

Astfel, aventura se termină în mod neașteptat.

Desigur că providența hotărîse moartea ocnașilor, căci cercetașii n'avuseră această intenție și n'aveau ce să regrete.

Societatea era astfel scăpată de acei banditi extremi de periculoși.

Cercetașii se gândiră apoi la ceeace aveau de făcut.

Raimond fu acela, care hotărî:

— Să luăm sacii aștia și să ne scoborâm la mare. Misiunea noastră aci e terminată.

— Nu e părerea mea, observă Marius. Trebuie să mergem până la peșteră. Am auzit mai adineaori pe unul din banditi indicând drumul.

Au poate alți tovarăși acolo? Nu știm, și trebue să aflăm.

Căci dacă vom putea dintr'o dată să curățăm muntele Panié de periculoșii săi locuitori, victoria noastră va fi completă.

— Ai dreptate ! ziseră Raimond și Jan Bart.

— Să lăsăm deci sacii, continuă Marius, — vom avea destul timp să-i luăm la întoarcere, — și să mergem la peșteră.

— Cu atât mai mult, cu cât începe să se înnopteze, și vom putea aștepta acolo să se facă ziuă.

— Ne-am înțeles! conchise Raimond. Inainte !

Și cei trei cercetași porniră cu pași repezi în direcția indicată de unul din banditi, iar Zomba îi urmă.

O oră mai târziu ajunseră pe o platformă în fundul căreia se deschidea, în munte, o gaură neagră.

Se apropiară cu precauțiune, urmând peretele de stâncă, și pătrunzând prin deschizătură, aprinseră lampile de buzunar, proiectând lumina în peșteră...

Constatară astfel că peștera era goală.

Văzură apoi că era mobilată cu un fel de pat, format din scândrui grosolane peste care era așezat un strat de frunze și ierburi uscate.

Mai era apoi în mijlocul peșterii o masă grosolană și niște scaune făcute din triunchiuri de arbori și atârnate de pereți diverse instrumente, printre care câteva securi și un ferestrău enorm.

Insfârșit, la intrarea peșterii era un fel de vatră formată din trei pietre, deasupra cărora era așezat un ceaun de pământ. Cei trei cercetași și Zomba intrară.

Înțeleseră după unele indicii că peștera nu era locuită decât de doi ocnași.

Erau desigur cei doi uciși, împreună cu banditul numit Schelet.

Era deci probabil că muntele Panié nu mai ascundea alți evadați.

In tot cazul cercetașii hotărîră să petreacă noaptea în peșteră.

Stabiliră ca de obicei ordinea de veghe, și fără a mai aprinde vreun foc, Raimond și Jan Bart se întinseră pe iarba uscată, pe când Marius și Bomba făceau de gardă.

Neavând provizii și negăsind nimic în peșteră, renunțară pentru seara aceea la prânz. Se rezervară să vâneze ceva a doua zi, dacă vre-un incident oarecare i-ar fi împiedicat de a se înapoia de dimineață la țărmul mării, unde îi așteptau cele două vase: vedeta și barca cu motor.

Noaptea trecu liniștită.

Dimineața, cu stomacul gol, nu mai așteptară să se ivească soarele și, convinși că nu mai erau ocnași prin munți, se hotărîră să se scoboare la mare, trecând mai întâi prin poiană, spre a lua sacii cu aur.

Acele săculețe conțineau desigur tezaurul ocnașilor.

Dar înainte de a părăsi peștera, cei trei cercetași descoperiră că acel tezaur nu era decât o mică parte dintr'un tezaur mult mai mare la care aspirau ocnașii. Aveau să afle apoi un lucru care-i uimi deabinelea.

Legenda povestită de pilotul Jonin era exactă; și anume că ocnașii din Noua Caledonie proectau o evadare în massă și constituirea în centrul Australiei a unei republici compusă numai din evadați.

Intr'adevăr, pe când cercetașii se pregăteau să părăsească peștera, un gest involuntar al lui Zomba făcu să cadă un tablou colorat, reprezentând o vânătoare de lei și care era atârnat pe un perete al pesterii.

Zomba văzu atunci, că acel tablou ascundea o gaură săpată în stâncă.

Chemă numai decât pe tinerii săi stăpâni și Raimond își introduse mâna în gaură.

Găsi o ușiță de lemn și simți sub degete un mic orificiu care nu putea fi altceva decât gaura unei chei.

Nu se puteau gândi să găsească cheia, care era de sigur în buzunarul unuia din banditii omorâți.

Marius și Jan Bart propuseră să desfunde ușa. Și lucrul fu destul de ușor. Deși era destul de solidă, cedă îndată la loviturile date cu paturile revolverelor pe care le asvârliră în ea dela distanță. Raimond smulse scândurile sfărâmate și putu explora ascunzătoarea. Găsi un tub de tinichea care era

prevăzut cu un capac înșurubat. Il scoase și găsi înăuntru un sul de hârtie. Tinerii o întinseră pe masă și citiră :

„Patru sute de kilometri, la nord vest de Melburn, pe o linie trasă dela Melburn la lacul Eyre ; acolo e vizuina ultimului deportat.

„Prezentându-vă strigați cuvântul de ordine și aduceți cât mai mult aur pentru a mări tezaurul ocnașilor.

Toți acei, cari vor trece prin această grotă și vor profita de ospitalitatea ce le oferă, trebue, — dacă au jurat credință republicii, — să se conformeze acestor ordine sub pedeapsă cu moartea".

Erau cuvinte foarte misterioase și tinerii nu le-ar fi înțeles de n'ar fi știut cele spune de Jonin.

— Mii de pipe, strigă Marius, nu suntem demni de numele de cercetași, dacă nu ne supunem și noi ordinelor din hârtia asta, de vreme ce și noi am profitat de ospitalitatea grotei. Ei, ce ziceți, amicii mei?

Raimond răspunse cu entuziasm.

— Pe toți dracii, trebue să vizităm Australia !

Vom căutat pe acest ultim deportat și, când îl vom găsi, vom pune mâna pe tezaurul ocnașilor spre a-l preda guvernului australian.

— Bine ! aprobă Jan Bart, căci nu poate fi decât furat.

— Da. Dar cuvântul de ordine? întrebă Zomba.

— Are dreptate Zomba! Nu-l cunoaștem, zise Raimond.

— Mii de pipe! Dacă ne-am opri pentru dificultăți de felul ăsta, unde am mai ajunge?

Cuvântul de ordine, dacă va trebui, îl vom spune cu revolverele noastre.

— Providența e care, făcându-ne să descoperim aceste taine, vrea să luptăm împotriva acestor inamici declarați ai societății, zise Jan Bart.

Și-apoi, nu era un secret, de vreme ce Jonin îl știa.

— Da, dar îl povestește ca pe o legendă.

Hârtia asta ne dovedește că e o realitate.

— Ah ! da ! confirmă voios Raimond. Să ne înapoiăm la Numea și să batem fierul până e cald. Trebue să lămurim afacerea asta cu ultimul deportat. Cine o fi ?

— Desigur, zise Jan Bart, viitorul președinte al republicii.

— Ei bine, vom afla.

Raimond își pune în buzunar prețiosul document și eși urmat de ceilalți doi. Marius mai rămase să caute dacă nu mai era vre-un indiciu, dar negăsind nimic, eși și el. Ceva mai târziu, ajunseră în locul unde se petrecuse drama din ajun.

Corpurile ocnașilor dispăreau completamente sub un număr infinit de furnici.

— Iată un mormânt la care nu ne-am fi așteptat! zise Marius.

— Să luăm seama la șarpe, zise Jan Bart.

Zomba fu însărcinat să vegheze spre a preveni o întoarcere neașteptată a reptilei, pe când cercetașii scoteau săculețele cu aur. Erau șase și puteau conține între șapte și opt mii de franci, fiecare.

Cei trei cercetași făcură repede drumul atât de greu la urcuș.

Jonin și Noval zărindu-i, se grăbiră să navigheze în spre micul golf unde îmbarcarea era mai ușoară.

Cercetașii fură primiți cu bucurie de guvernator, care le mulțumi ca și d. Grandjean căruia îi înapoiară barca ce-i fusese furată.

Îi însoțiră la înmormântarea nefericitului mecanic asasinat și la întoarcere li se făcu o primire entuziastă.

Apoi hotărîră să plece imediat în Australia.

Și a doua zi de dimineață, în aclamările generale, își luară zborul cu *Aeroc-ul* spre nouile regiuni misterioase.

Citiți urmarea în fascicola No. 23

ULTIMUL DEPORTAT

CUPONUL No. 6

pentru deslegarea jocului din pag. 1010 și participarea la premiul de 10.000 lei